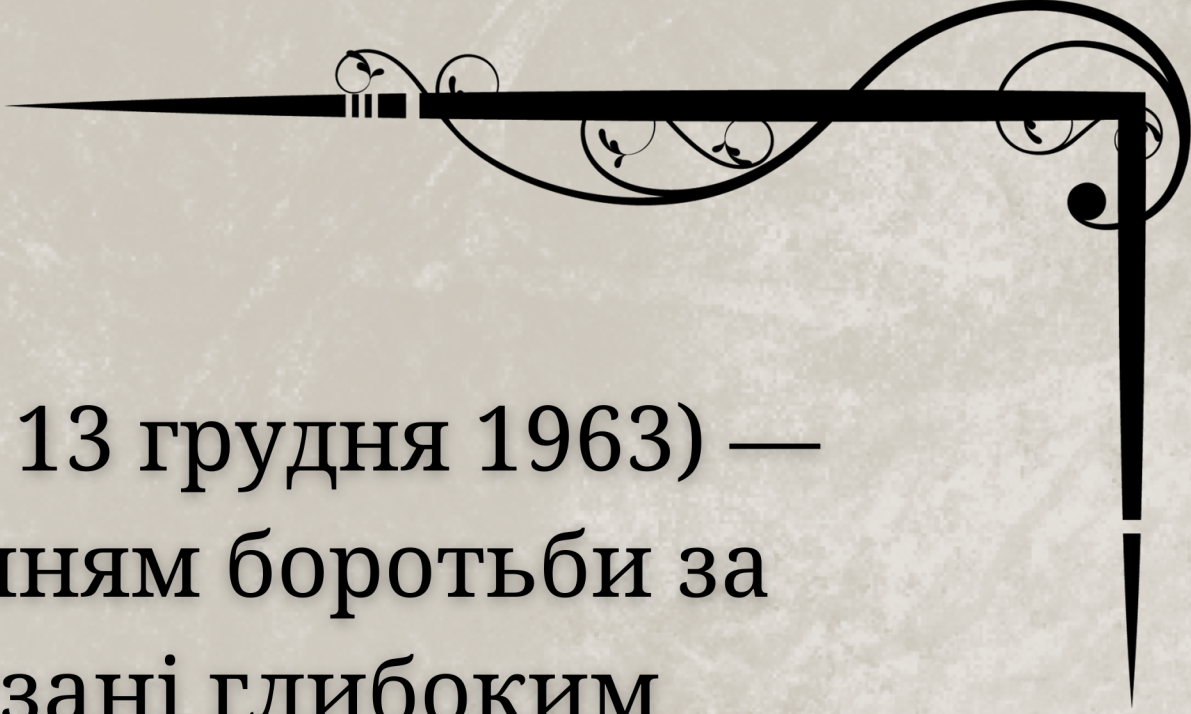




# Василь Симоненко

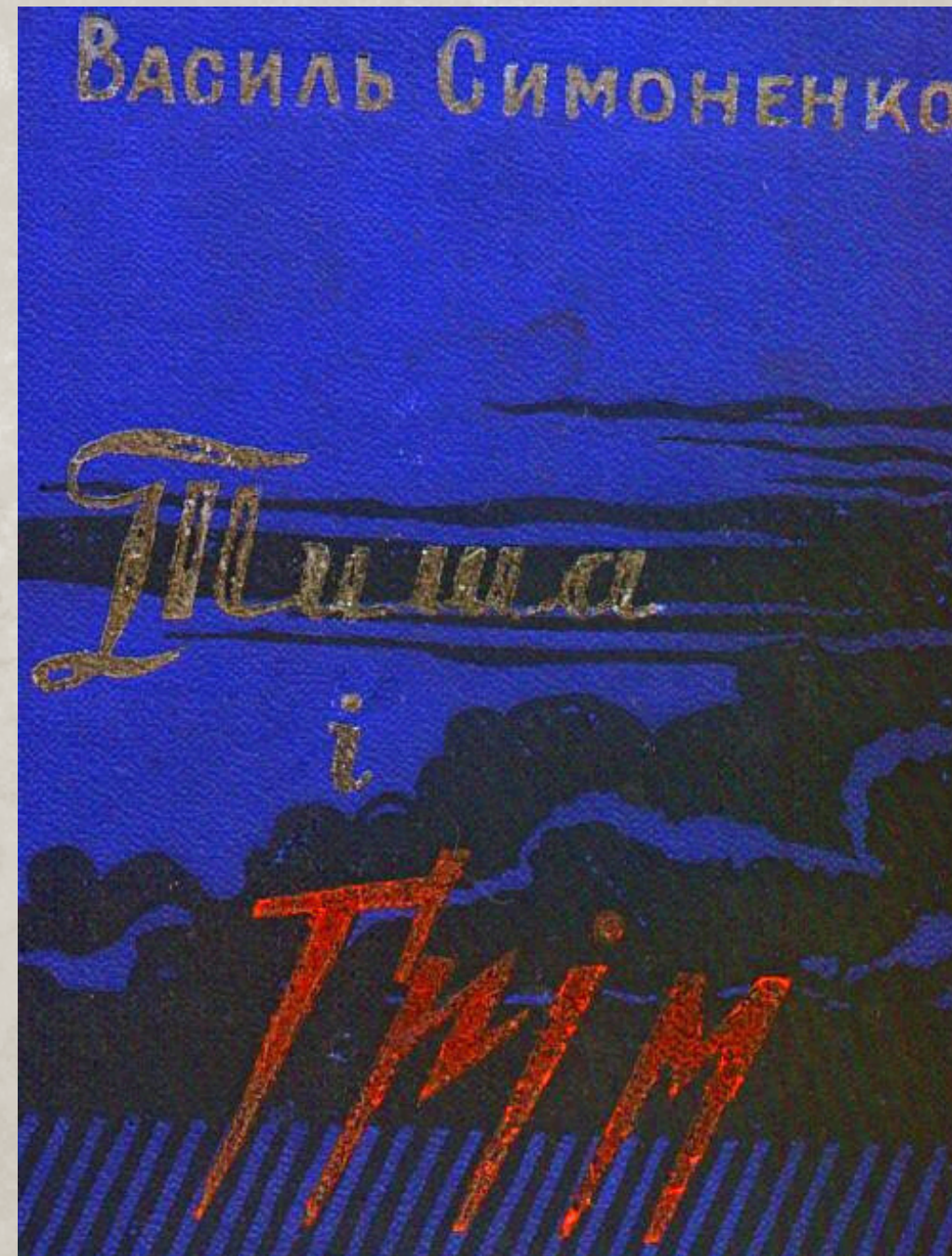


**Василь Андрійович Симоненко** (8 січня 1935 — 13 грудня 1963) — поет, чия творчість стала яскравим відображенням боротьби за людську гідність і свободу. Його вірші пронизані глибоким патріотизмом, любов'ю до України та її народу, а також прагненням до справедливості. Симоненко вмів виразити болючі теми свого часу, зокрема, про обмеження творчої свободи та моральні муки людини в умовах тоталітарного режиму. Його поезія залишає глибокий слід у серці кожного, хто шукає істину і хоче зрозуміти, що таке справжня свобода. Сам Симоненко про свій поетичний стиль говорив:

**"Є в мені щось від діда Тараса і прадіда Сковороди".**



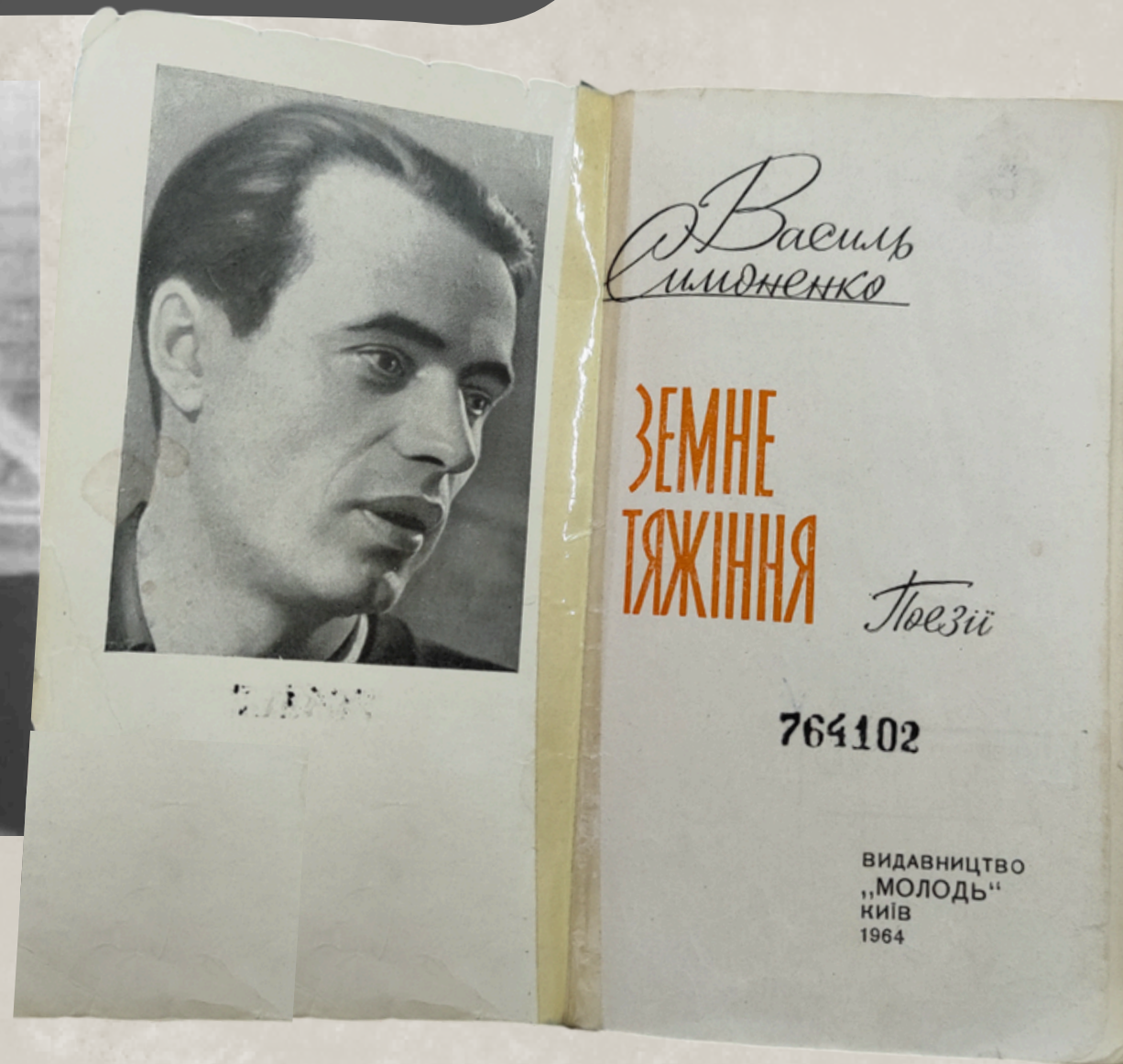
За своє коротке життя  
Василь Симоненко встиг  
видати лише дві книги:  
збірку поезій «Тиша і  
грим» та казку «Цар  
Плаксій і Лоскотрон».  
Його вірші вперше були  
опубліковані в Мюнхені.  
Інші твори побачили  
світ уже після його  
смерті завдяки зусиллям  
друзів поета.



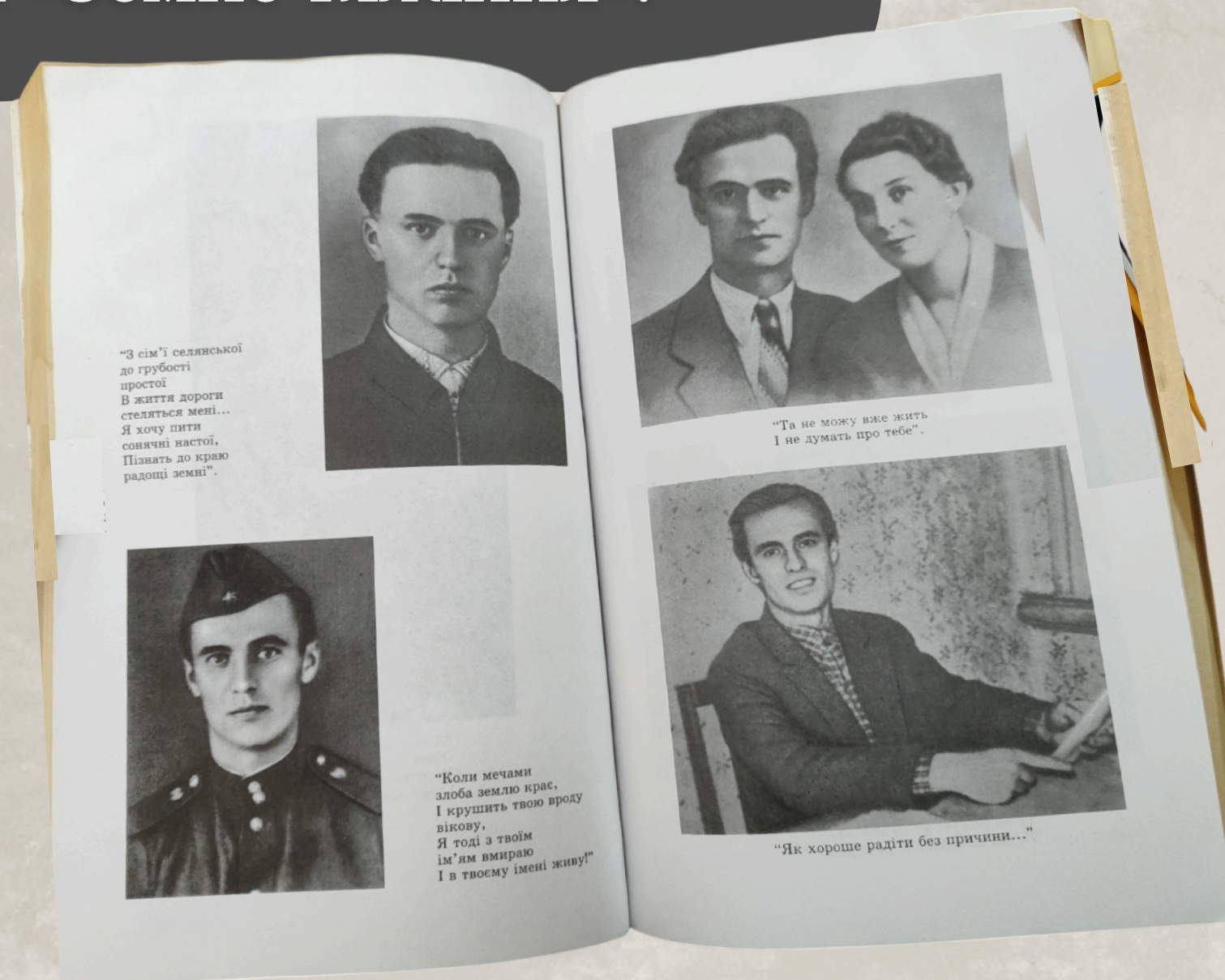
У 1960 році в Києві заснували Клуб творчої молоді. Василь Симоненко також активно брав участь у роботі клубу, багато подорожував Україною, виступав на літературних вечорах та диспутах. Поет був не тільки бунтарем. Інтимна лірика Симоненка досі видається та має своїх поціновувачів. Відомі поезії Василя Симоненка, зокрема "Задивляюсь у твої зіниці", у яких поет висловлює любов до України. "Лебеді материнства" належать до громадянської лірики.



Василь Симоненко у редакції газети.



Ставлення до людини як до безликого гвинтика, що принижує її гідність і знищує творчий потенціал, стало причиною написання Василем Симоненком вірша «Ти знаєш, що ти — людина?». Цей твір увійшов до його збірки «Земне тяжіння».



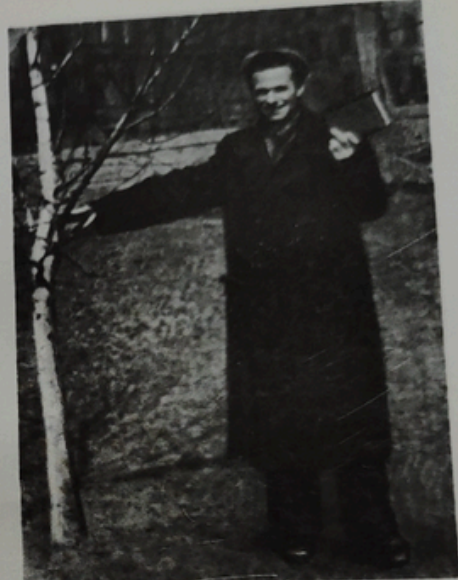
Любов В. Симоненка до матері була невичерпною, але такою ж була і його любов до рідної землі саме тому він вирішив написати поезію, в якій ці дві любові злилися б воедино. Так з-під його пера вийшов вірш «Лебеді материнства». За збірку «Лебеді материнства» (1981 р.) В. Симоненку присуджено посмертно Державну премію України ім. Т. Г. Шевченка.



Земля кричить. Шинкують кров'ю війни,  
І падають занози від яра,  
І лиш годинник холодно й спокійно  
Рахує дні, розтрачені дарма.

І без кінця — окопи, барикади,  
Та над громадами кривавих тіл  
Гриміли лишні і бучні паради  
Нових Тимурів і Аттіл.

(«Земля кричить. Шинкують кров'ю війни...»)



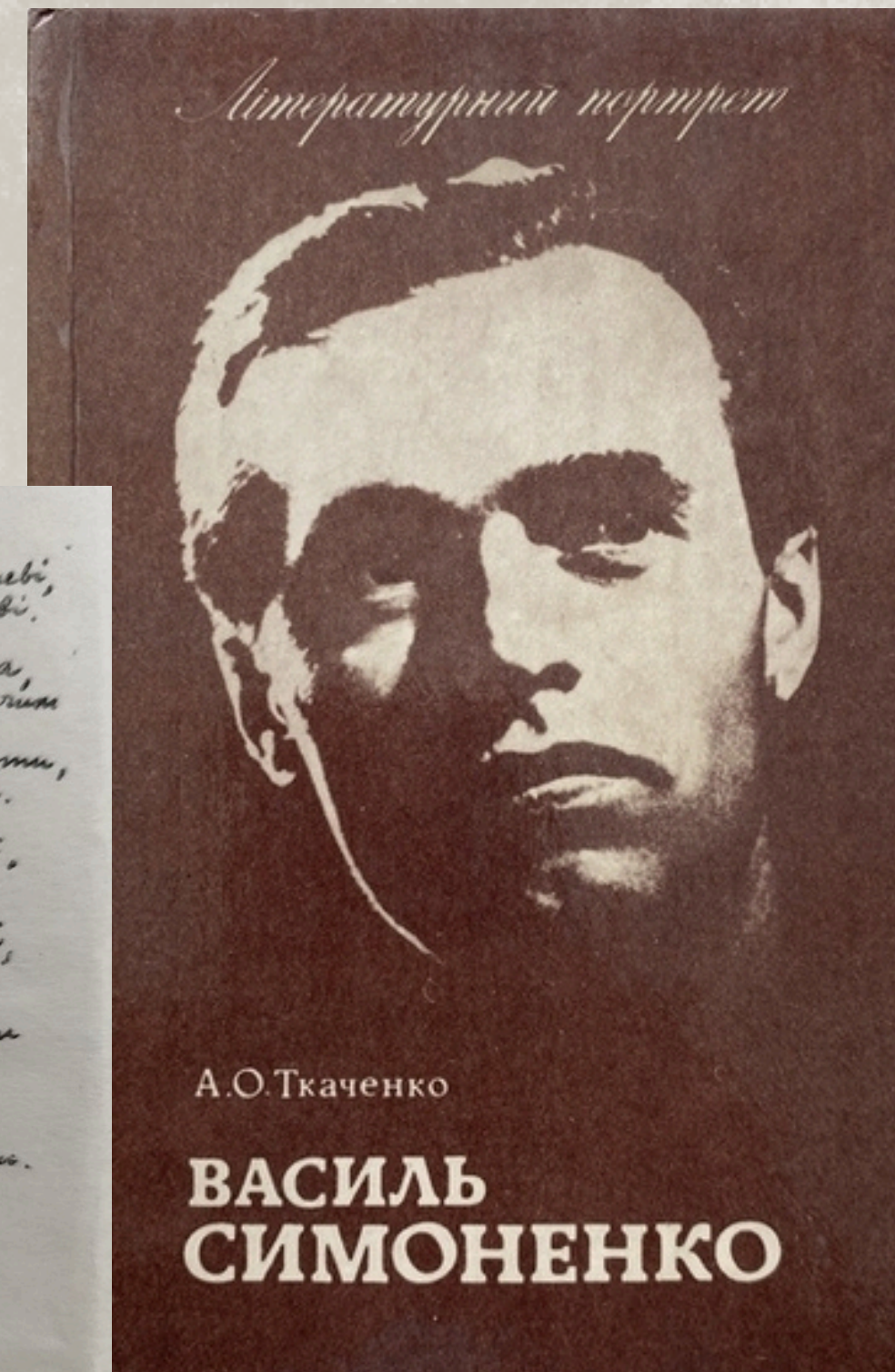
Стають мої руки вітям,  
Верхів'ям чоло стає,  
Розкрилося ніжним суцвіттям  
Збентежене серце моє.

(«Я чую у ночі осінні...»)

Що мені діять — не можу забути  
Площу Богдана, вогні інституту.  
Що мені діять і як мені бути —  
Київ казковий не в силі забути!

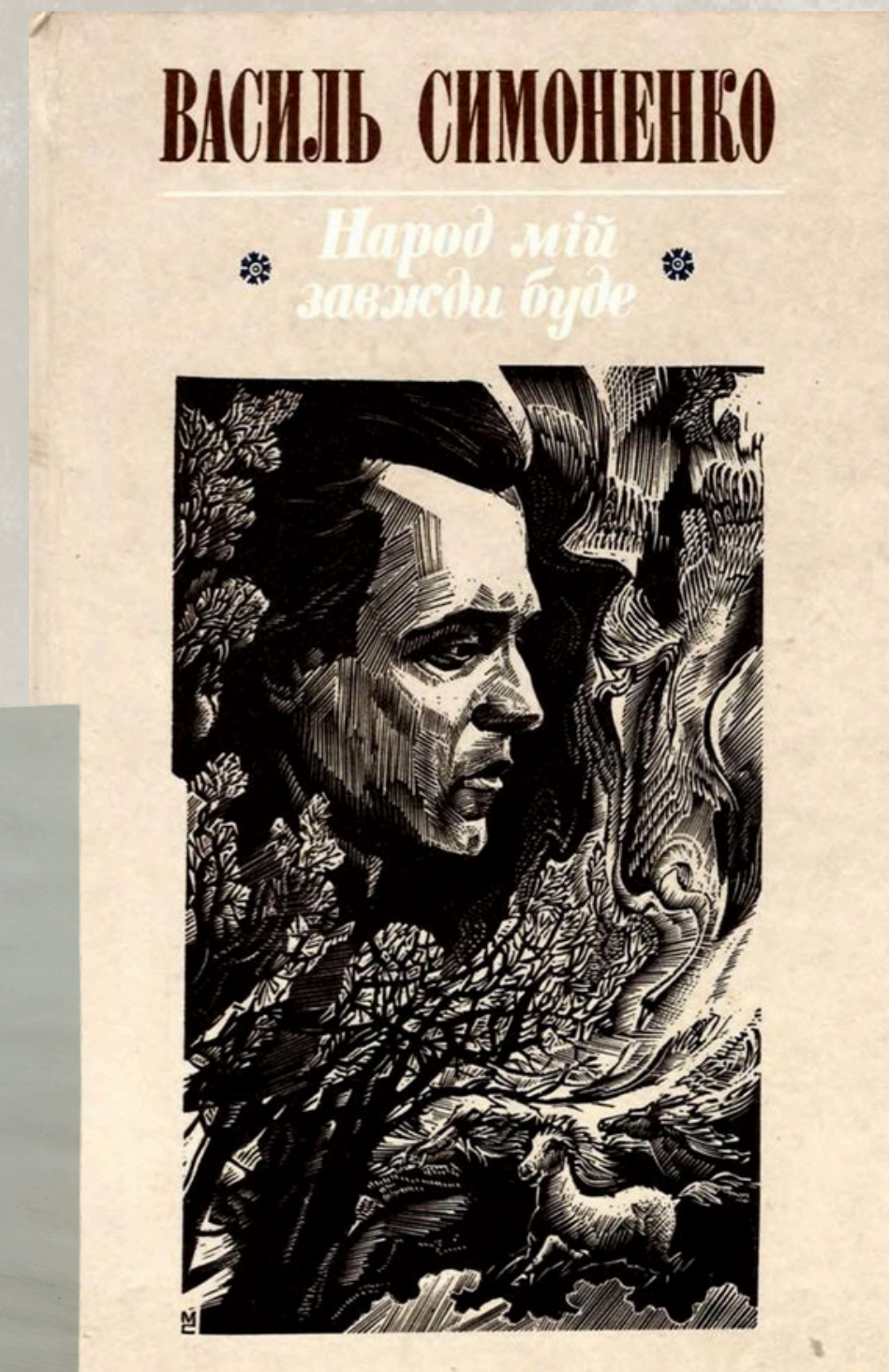
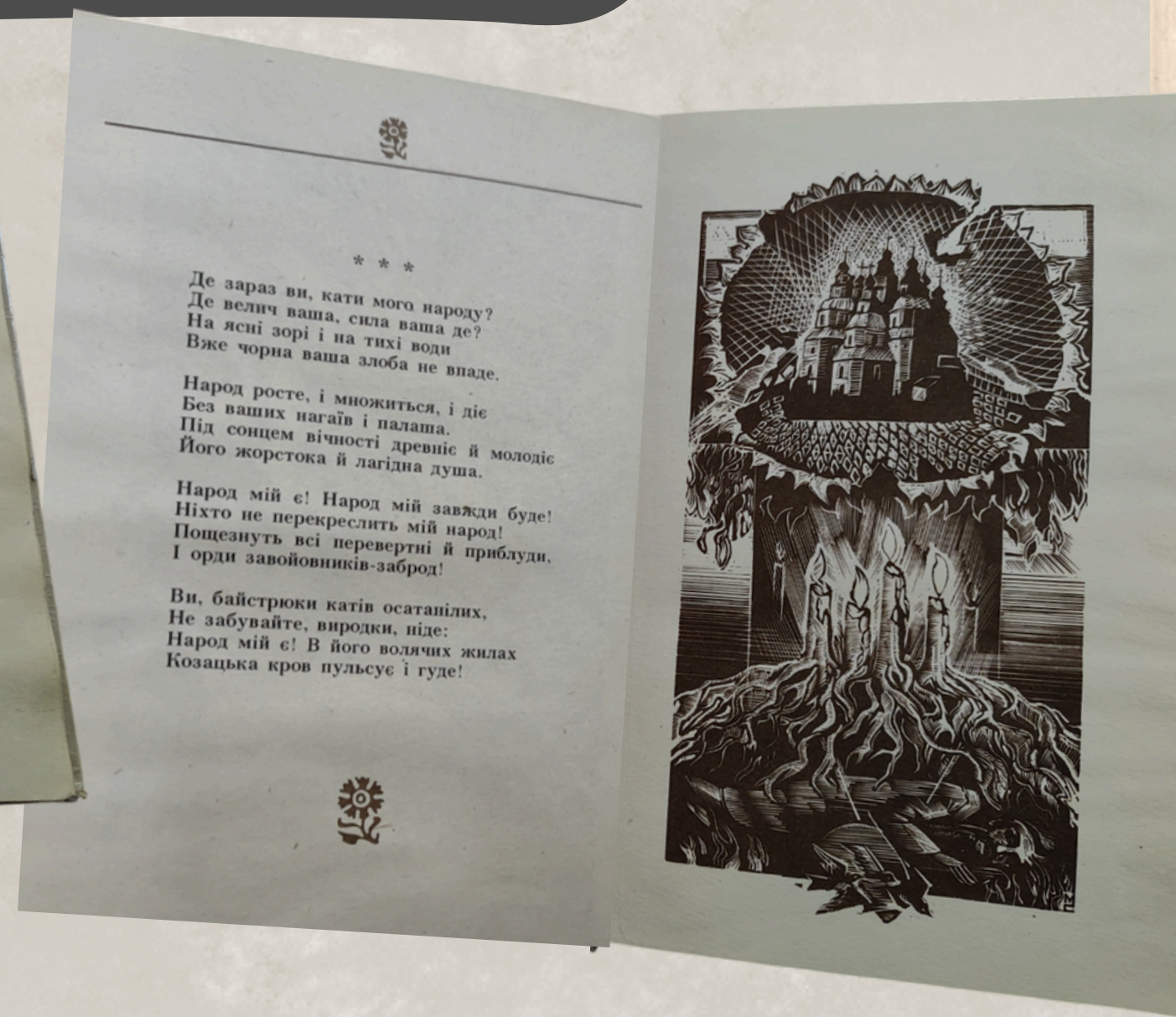
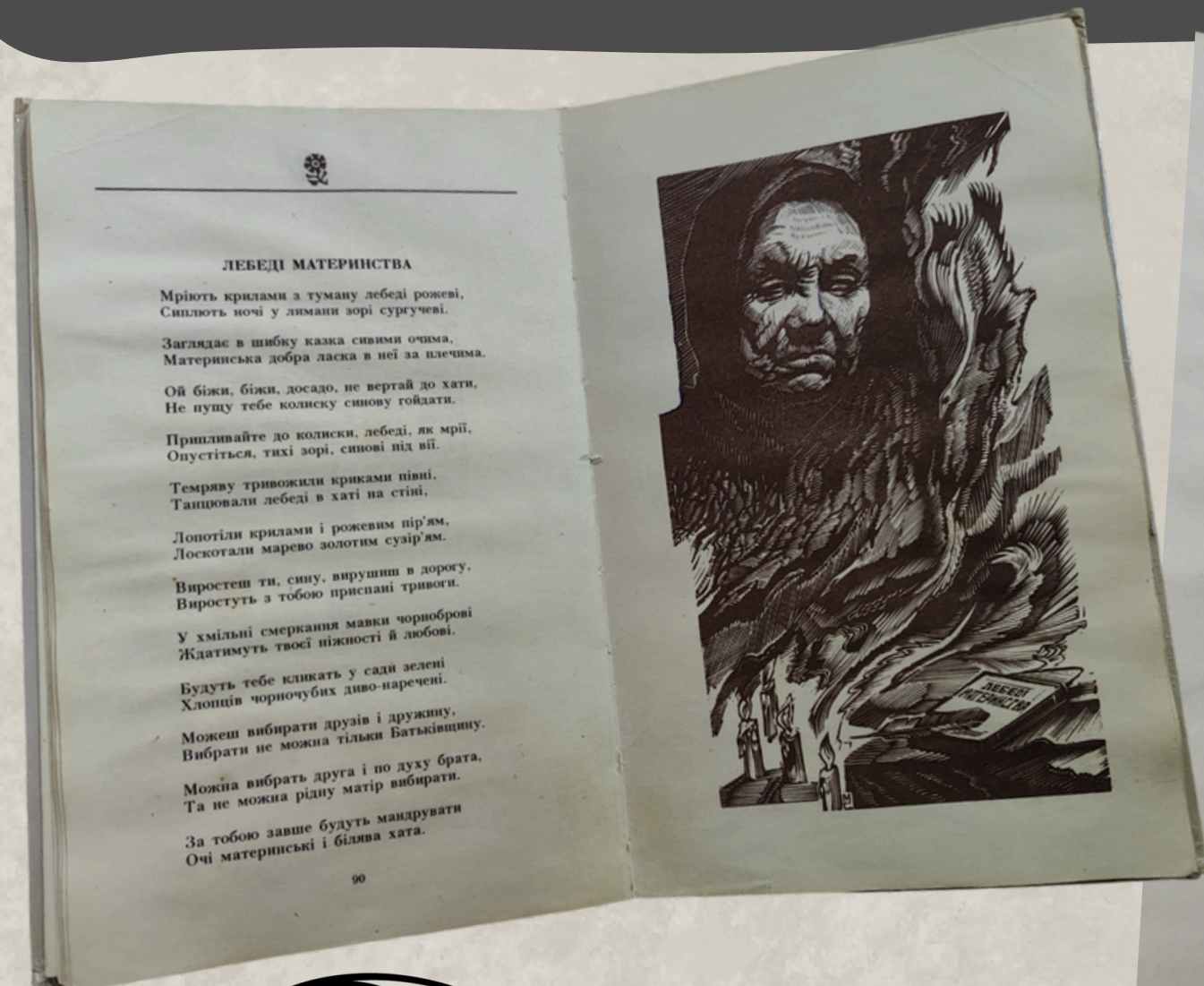
(«Міа Київ»)

*Лебеді материнства?*  
Мріють крилами з туману лебеді ромби,  
шляють ноги у мільйоні зорі суржуреві.  
Загадає в шибку казка сивилим очима,  
Материнська добра ласка в ній за плечем  
Ой, бі хви, бі хви, досадо, не вертай до хати,  
Не пущу тебе колиску шлюбу той дами.  
Ари тивають до колоски, лебеді. Як прі і,  
Опудити ти, тихі зорі, синові під віі.  
Прелриву тривожилом криками нівни,  
Жануовали лебеді в хати на стіні.  
Допотіли крапали і ромивили пірди  
Лоскотали ларево заробили - бузиріам:  
Варостіи ти, сину, вірушии в дорогу,  
Варостіи з тобою приспани тривожи.  
У хлілліні шмерканих Мавки горноброві  
Медати муть Твоє і ні немати з любові.  
Будуть тебе кликати у сади зелені  
Хлілліні горноброві диво-карігали.  
Мошеи вибирати друзів і уру шлюбу,  
Вибрати не можна тільки вітнівачи.  
Вибрати можна друга, по духу града,  
Та не можна різну матір вибирати.  
За тобою завжди будуть мандрувати  
Бі материнські і широкі біліва хата.



Рукопис поезії «Лебеді материнства»

Твір "Де зараз ви, кати мого народу?" був написаний 24 грудня 1961 року. На той час автор, працюючи журналістом, активно досліджував злочини НКВС на території України. Головна ідея твору полягає в тому, що український народ і його цінності є вічними, а ті, хто намагається завдати йому шкоди, неминуче зникнуть.



Мати  
Василя Симоненка  
Ганна Федорівна Щербань



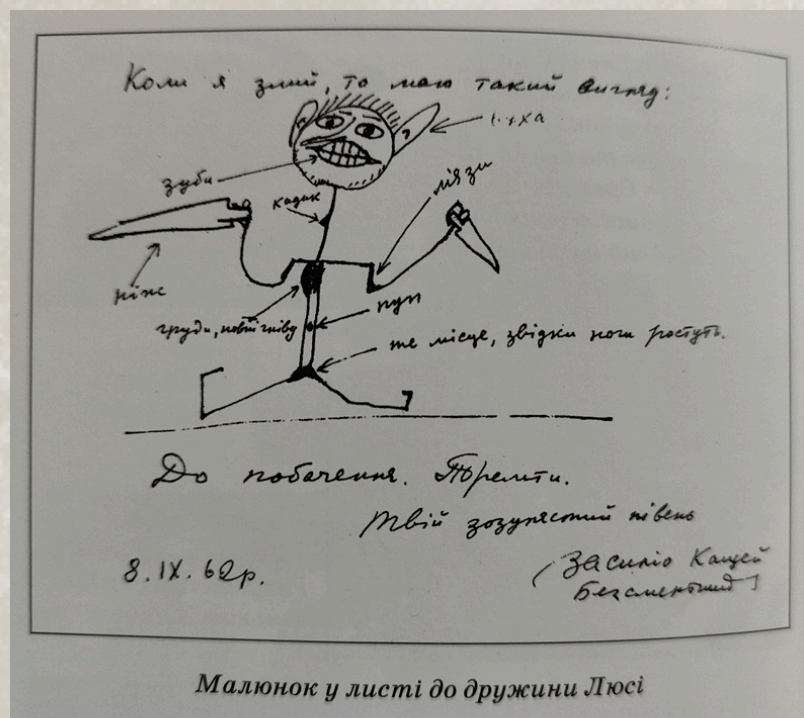
Батько Андрій Леонтійович  
Симоненко. За словами  
Василя, був як вітер:  
прошумів — і нема



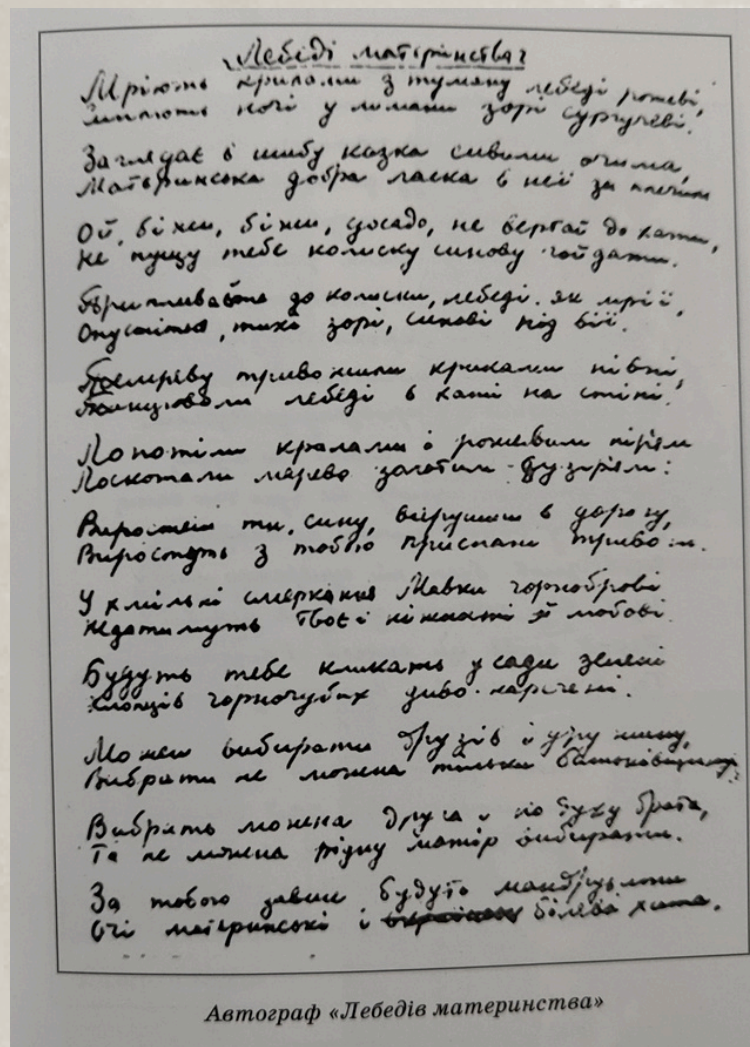
Дід Федір Трохимович.  
З опису Василя  
намалювала Алла Горська



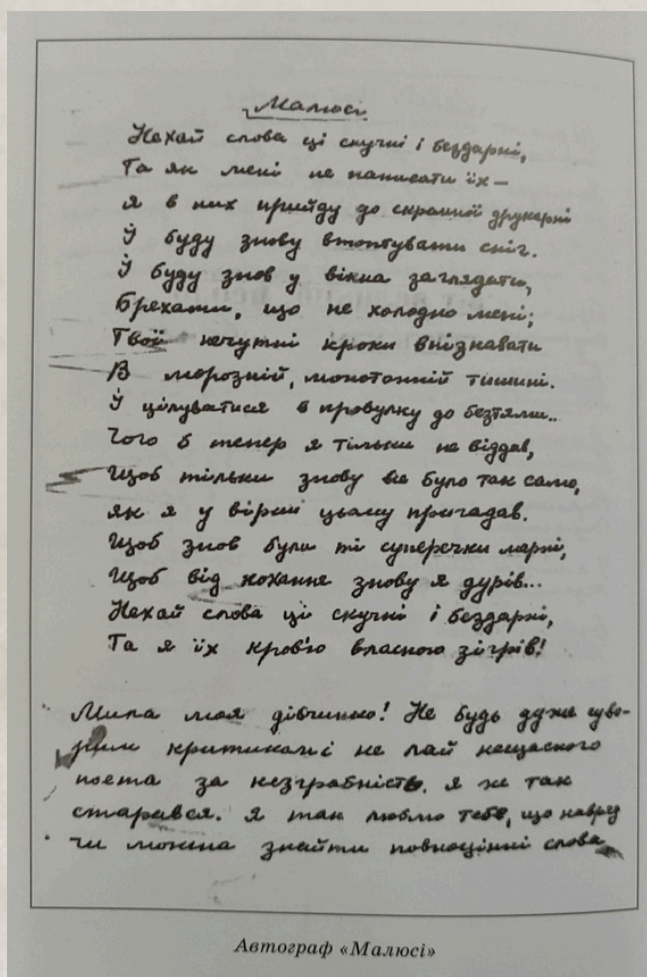
«Білява хата»-музей у Бівцях.  
Тут народився і жив Василь Симоненко



Малюнок у листі до дружини Люсі



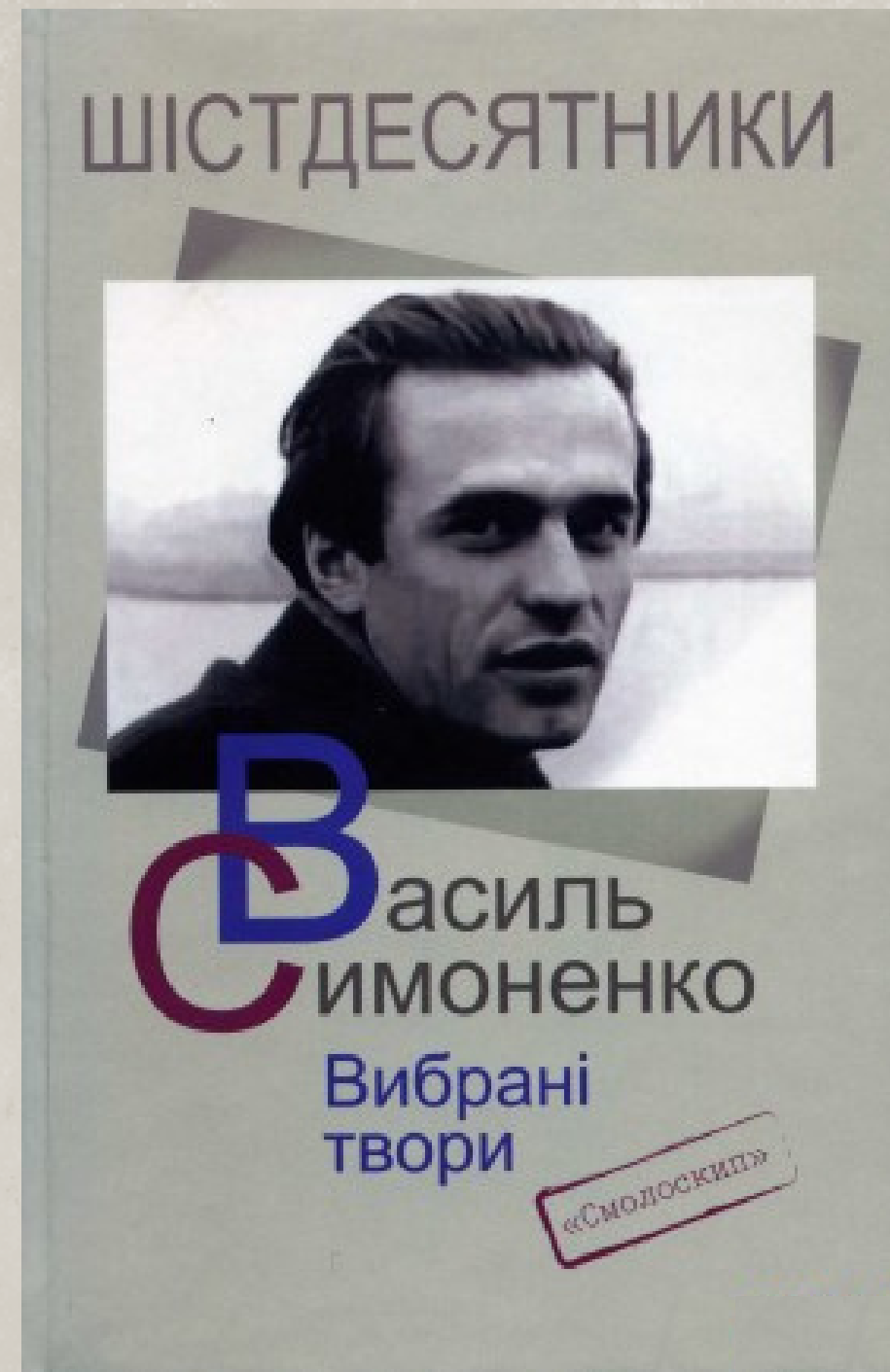
Автограф «Лебедів материнства»



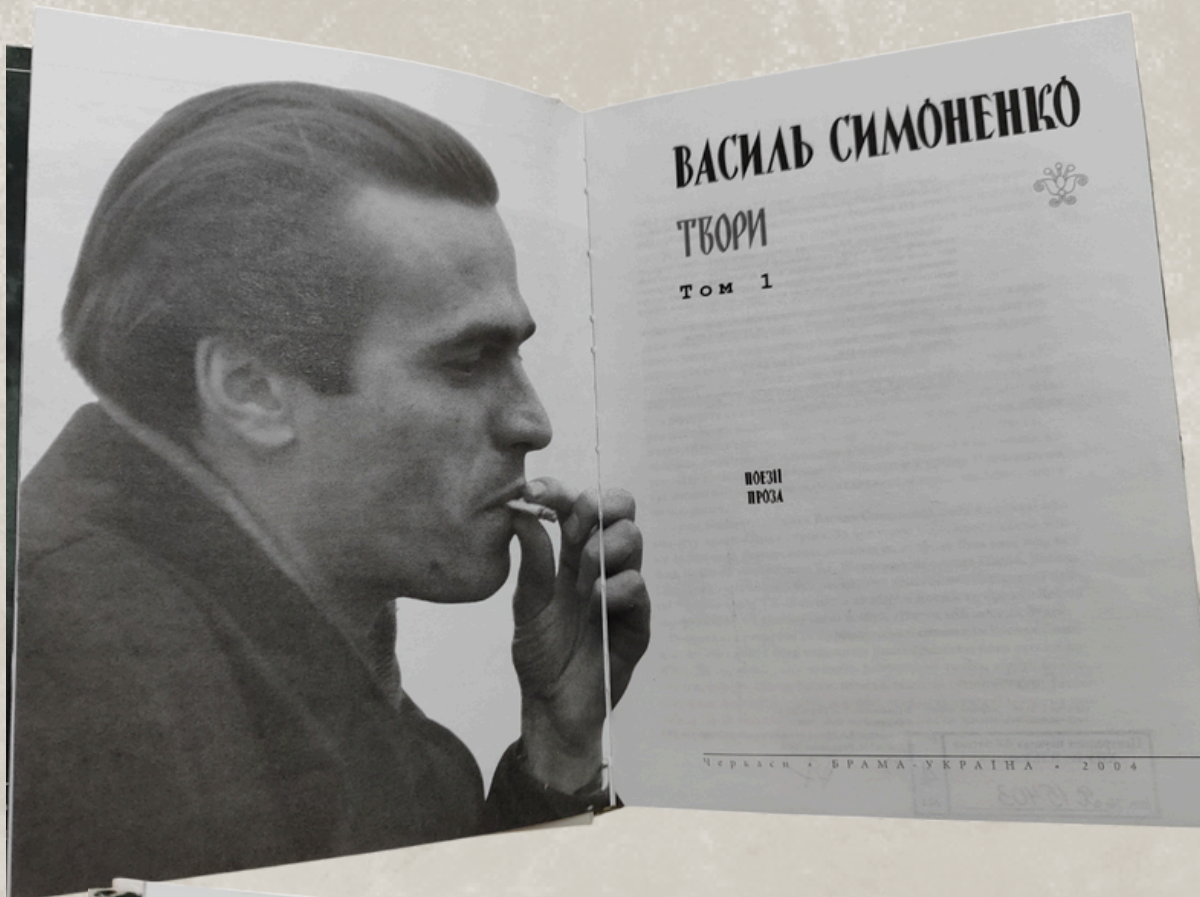
Автограф «Малюсі»



Колаж із книжок Василя Симоненка

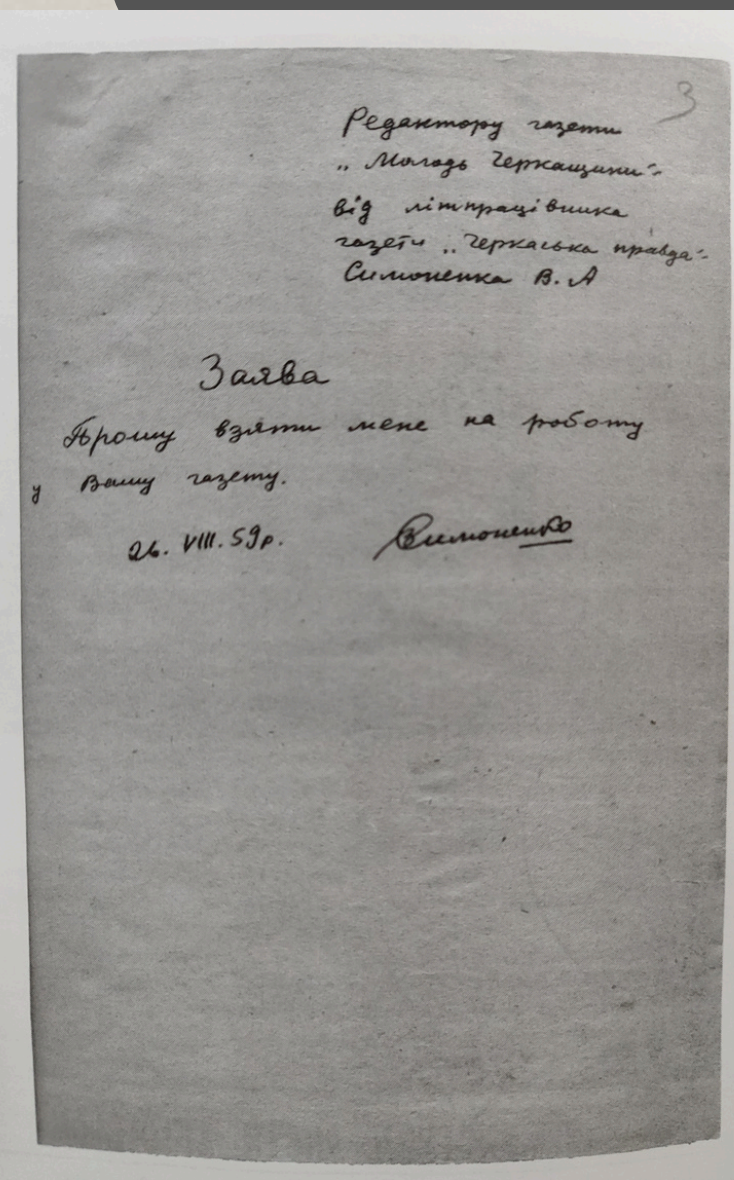
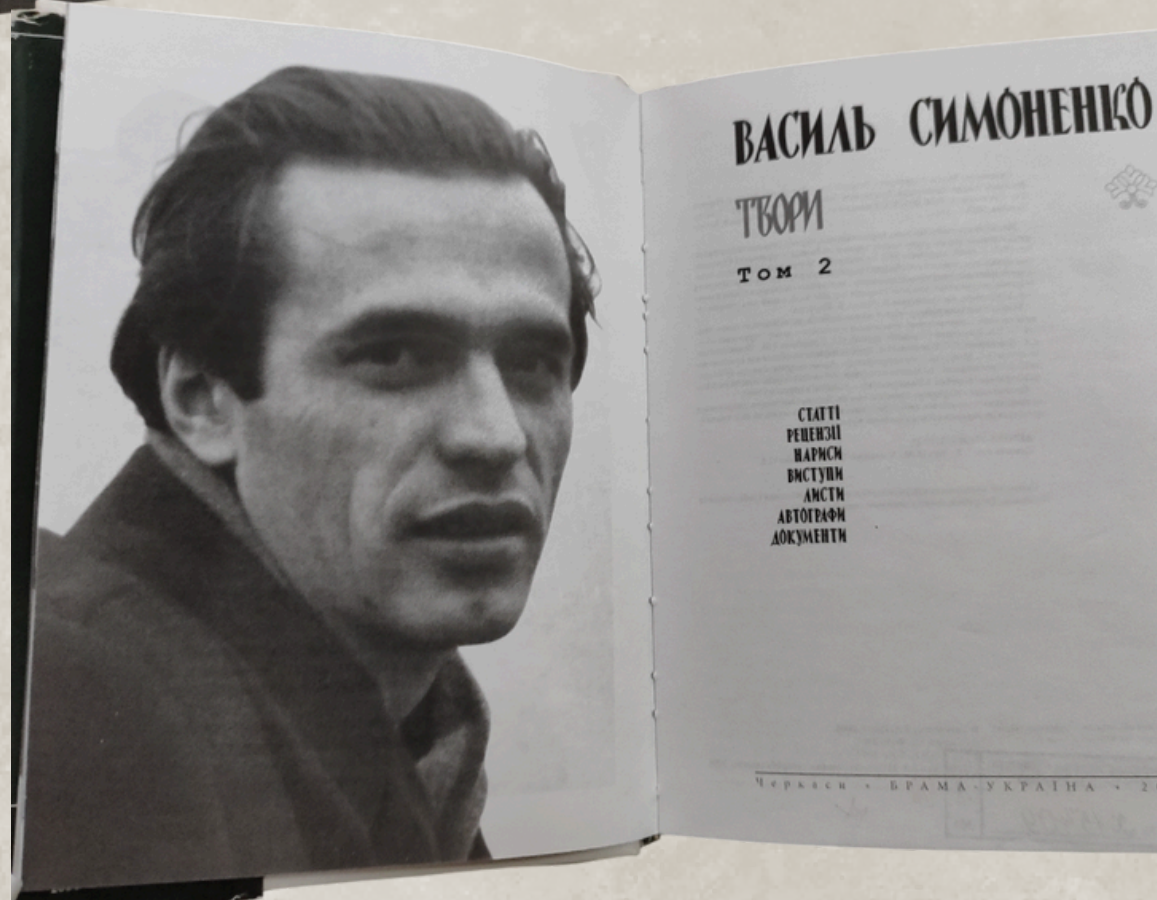


«СМОЛОСКИН»



З глибин народного життя вийшла поезія Василя Симоненка. З мужності народу, з горя його і його звитяжної боротьби виспівалась вона. Звідси той дух непоборний, яким вона пройнята, звідси та розпашіла пристрасть, яка буяє в ній. Вітер часу не остудив Симоненкових поезій, вогнем душі жаріють вони й сьогодні, як і тоді, коли вперше так жагучо й неповторно вибухнули в нашому красному письменстві...

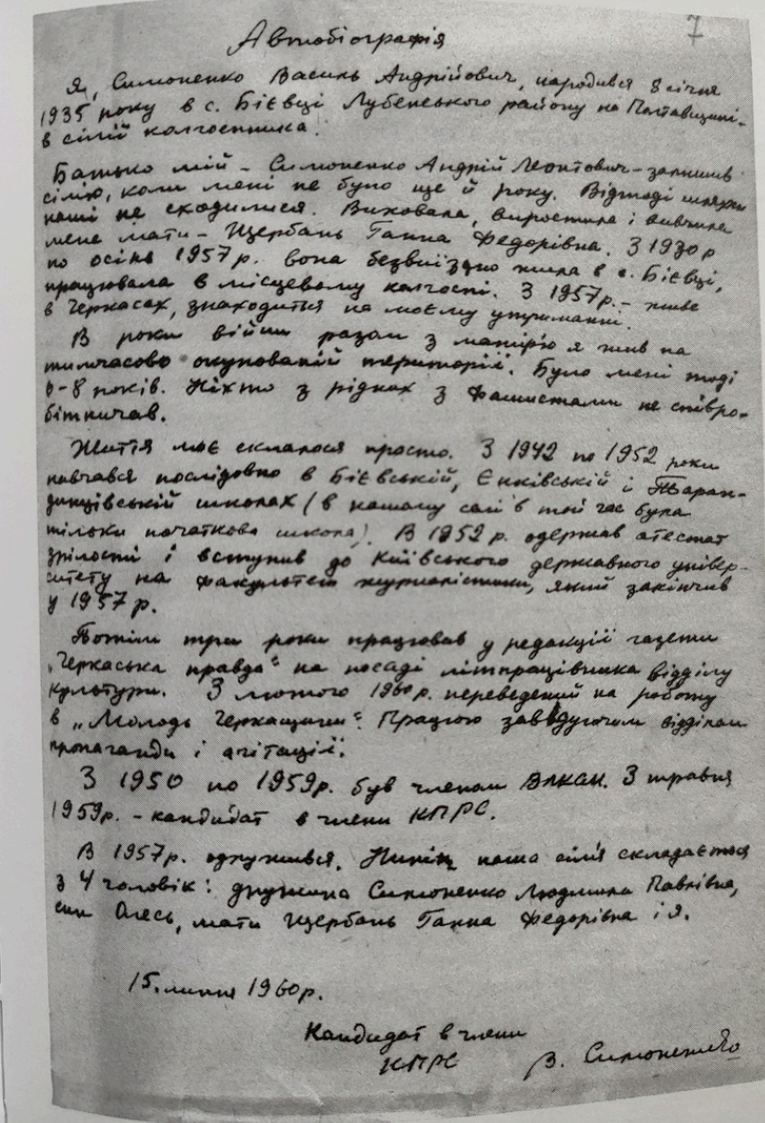
Олесь Гончар.



АВТОБІОГРАФІЯ В. А. СИМОНЕНКА\*  
15 липня 1960 р.

Автобіографія  
Я, Симоненко Василь Андрійович, народився 8 січня 1935 року в с. Бієвці Лубенського району на Полтавщині в сім'ї колгоспника.  
Батько мій — Симоненко Андрій Леонтович — залишив сім'ю коли мені не було ще й року. Відтоді шляхи наші не сходилися. Виховала, виростила і вивчила мене мати — Щербань Ганна Федорівна. З 1930 р. по осінь 1957 р. вона безвиїздно жила в с. Бієвці, працювала в місцевому колгоспі. З 1957 р. — живе в Черкасах, знаходиться на моєму утриманні.  
В роки війни разом з матір'ю я жив на тимчасово окупованій території. Було мені тоді 6 – 8 років. Ніхто з рідних з фашистами не спіробітничав.  
Життя моє склалося просто. З 1942 по 1952 роки навчався послідовно в Бієвській, Єнківській і Тарандинцівській школах (в нашому селі в той час була тільки початкова школа). В 1952 р. одержав атестат зрілості і вступив до Київського державного університету на факультет журналістики, який закінчив у 1957 р.  
Потім три роки працював у редакції газети «Черкаська правда» на посаді літпрацівника відділу культури. З лютого 1960 р. переведений на роботу в «Молодь Черкащини». Працюю завідуючим відділом пропаганди і агітації.  
З 1950 по 1959 р. був членом ВЛКСМ. З травня 1959 р. — кандидат в члени КПРС.  
В 1957р. одружився. Нині наша сім'я складається з 4 чоловік: дружина Симоненко Людмила Павлівна, син Олесь, мати Щербань Ганна Федорівна і я.

15 липня 1960 р. Кандидат в члени КПРС [підпис]





Віртуальну виставку підготувала працівниця  
ЦНБ Олександра Азаренкова

У виставці використані матеріали з наступних  
ресурсів:

<https://vseosvita.ua/lesson/46-vasyl-symonenko-korotko-pro-myttisia-lebedi-materynstva-folklorna-osnova-poezii-symvolichnyi-zmist-obrazu-lebediv-622902.html>

<https://dovidka.biz.ua/vasil-simonenko-tsikavi-fakti/>

